

РЕШЕНИЕ

№ 69

гр. София, 30.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Борисова

Членове: Милен Михайлов
ИРИНА СТ. СТОЕВА

при участието на секретаря Татяна Ив. Асенова
като разгледа докладваното от Даниела Борисова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20221100603903 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по въззивна жалба и допълнение към нея на адвокат В. П., редовно упълномощен повереник на частния тъжител А. В. В., срещу присъда от 31.01.2022 г., постановена по НЧХД № 14660/2020 г. по описа на СРС, НО, 131 състав, с която подсъдимият С. П. И. е признат за невиновен за това, че 03.07.2020 г., около 16,00 часа, в гр. София, кв. „Бенковски“, ул. „*****“ № 24, отправил към тъжителя – А. В. В. следните реплики: „Ти си мошеник и лъжец“, поради което и на основание чл. 304 НПК го е оправдал по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 146, ал. 1 НК.

Първият съд е осъдил частния тъжител А. В.ев В., на основание чл. 190, ал. 1 НПК, да заплати на подсъдимия С. П. И. сумата от 800,00 /осемстотин/ лева, разноски за адвокатско възнаграждение.

С депозираната въззивна жалба и допълнението към нея се твърди, че първоинстанционната присъда е неправилна, незаконосъобразна, немотивирана и необоснована, т.к. са допуснати нарушения на материалния закон. Твърди се, че от страна на първия съд не са анализирани всички събрани по делото доказателства. Повереникът не се съгласява с извършения от първия съд анализ на показанията на свидетелите В. и А., и счита същия за неправилен. Посочва се, че тези двама свидетели, макар и да са служители във фирмата на частния тъжител, то в своите показания посочват едни и същи обидни изрази отправени от подсъдимия към частния тъжител – „лъжец и мошеник“. Твърди се, че между частният тъжител и подсъдимият е бил възникнал и физически конфликт, който е доказан чрез заключението на изготвената по делото съдебно-видеотехническа експертиза, в хода на който подсъдимият е бутнал с две ръце частния тъжител, което действие според повереника е косвено доказателство, което безспорно доказва отправените от подсъдимия към частния тъжител изрази „лъжец и мошеник“. Моли се за отмяна на първоинстанционната присъда и

постановяване на нова такава, с която подсъдимият бъде признат за виновен по повдигнатото му обвинение. Алтернативно се моли за отмяна на първоинстанционната присъда и връщане на делото на първия съд за неговото ново разглеждане, поради допуснати отстраними процесуални нарушения. Моли се за присъждане на направените по делото разноски.

С въззивната жалба и допълнението към нея не се иска събиране на нови доказателства.

С определение, постановено по реда на чл. 327 НПК, въззивният съдебен състав е приел, че за правилното решаване на делото не се налага събиране на нови доказателства и не се налага провеждане на въззивно съдебно следствие.

В хода на съдебните прения пред въззивния съд, повереникът на частния тжжител В., в лицето на адвокат И. поддържа подадената въззивна жалба и допълнението към нея, по съображенията, изложения в тях. Моли въззивния съд да отмени първоинстанционната присъда и вместо нея да постанови нова присъда, с която подсъдимият бъде признат за виновен в извършване на престъплението, за което е предаден на съд. Алтернативно, при неприемане на изложените доводи се моли въззивният съд да върне делото за ново разглеждане, в случай, че бъдат констатирани допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от първоинстанционния съд при разглеждането на делото.

При въззивните прения, защитникът на подсъдимия И. – адвокат М., споделя изцяло съображенията и анализа на доказателствения материал извършен от първостепенния съд, които според защитата са дали основание на този съд да приеме, че в процесния случай не са налице данни за извършено от подсъдимия престъпление. В заключение моли за потвърждаване на присъдата на първостепенния съд, включително в гражданската ѝ част.

В правото си на лична защита подсъдимият С. И. поддържа казаното от своя защитник.

В предоставената последна дума на подсъдимия И. пред въззивния съд по реда на основание чл. 333, ал. 2 НПК, същият моли да бъде оправдан.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и като провери изцяло законността и обосноваността на атакувания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намери за установено следното:

В мотивите към първоинстанционната присъда са обсъдени събраните пред първия съд, приобщени и проверени по реда на НПК доказателствени материали. Чрез законосъобразно извършени процесуални действия са събрани всички необходими доказателства за изясняване на основния факт по чл. 102 НПК, свързан с предмета на доказване по делото, който е очертан в обстоятелствената част на тжбтата. Въззивният съд, след като подложи на собствен анализ доказателствената съвкупност по делото, намира, че следва да измени установеното от първостепенния съд откъм фактическа страна. Изменението на фактическата обстановка, обаче е от такова естество, че не оказва влияние върху крайните изводи на първоинстанционния съд, респективно - липсват основания въззивният съд да упражни правомощията си по чл. 336, ал. 1, т. 2 НПК.

СГС приема за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимият С. П. И., роден на 15.04.1964 г. в с. Поповяне, община Самоков, българин, български гражданин, основно образование, не работи, женен, неосъждан, с поС.ен адрес в село Поповяне, община Самоков, ЕГН *****.

Въззивният съд споделя изводите на контролирания съд за това, че частният тжжител А. В. бил управител на търговско дружество „В. и.“ ООД, чиято дейност била свързана с извършване на строителни дейности. За изпълнение на част от същите дружеството наемало подизпълнители или пък сключвало трудови договори за извършване на определена

дейност.

Софийският районен съд правилно е приел за установено и че през 2020 г. на подсъдимият С. И. и на осигурената от него бригада било възложено извършване на определени строително-монтажни дейности, но в хода на съвместната работа между частния тъжител В. и подсъдимия възникнали разногласия.

Същевременно и за разлика от първостепенния съд, въззивният съд прие, че показанията на разпитаните по делото свидетели, както и обясненията на подсъдимия не съдържат информация за точната дата на твърдяното деяние, която на практика остава неустановена по делото. В тази връзка въззивният съд намира, че следва да се извърши единствената наложителна корекция по фактите. Ето защо и въззивният съд прие, че на неустановена дата през лятото на 2020 г., следобед подсъдимият И., заедно със сина си – свидетелят И. И., свидетеля К.К. и други лица отишли до базата на дружеството, управлявано от частния тъжител В., находяща се в град София, кв. Бенковски, ул. „****“ № 24, за да изяснят отношенията си и получат дължимото им се за извършената работа възнаграждение.

Подсъдимият С. И. влязъл на паркинга на обекта, докато синът му и другите лица, с които бил дошъл останали по автомобилите си, паркирани извън оградата на обекта. На паркинга на дружеството, между подсъдимия и частния тъжител възникнал спор относно дължимото възнаграждение и удържки за работни дрехи предоставени на работната бригада от страна на дружеството. Спорът ескалирал, прераснал във вербален конфликт на паркинга, находящ се на базата стопанисвана от дружеството с управител частния тъжител В., в близост до лекия автомобил на частния тъжител. В този момент на мястото пристигнал и свидетелят Д. В., който щом забелязал спореците веднага отишъл към тях. Около минута след началото на конфликта частният тъжител се насочил към автомобила си, паркиран в непосредствена близост, но след това внезапно се върнал и спора продължил. В хода на ескалирания спор, подсъдимият бутнал частния тъжител с две ръце. В този момент към двамата изтичало неустановено по делото лице, което се опитало да отдръпне подсъдимия. Частният тъжител на свой ред отвърнал на бутането по същия начин и двамата с подсъдимия започнали да се бутат. Свидетелят В. напуснал мястото и се отдалечил в неустановена посока, а около 20 секунди след това към спореците се присъединила група мъже, включително синът на подсъдимия - свидетелят И., и една жена, също така се върнал към процесното място и свидетелят В.. Малко след това подсъдимият и групата лица, които го чакали в своите автомобили напуснали паркинга.

Така установената от първата инстанция фактическа обстановка се основава закономерно на цялата доказателствена съвкупност събрана в хода на наказателното производство, а именно: обясненията на подсъдимия И., показанията на свидетелите Д. В., Е. А., И. И., К.К., заключението на видео-техническата експертиза, както и писмените доказателства – фиш за заплата за месец юни 2020 г., молба от 03.07.2020 г., справка за съд.ст за подсъдимия И..

Въззивният съд споделя напълно изводите от фактическо естество за установените по делото обстоятелства, както и намира, че първоинстанционният съд е анализирал внимателно и задълбочено събраната доказателствена съвкупност, поради което наведеният във въззивната жалба довод за необоснованост на присъдата прие за неоснователен.

И според въззивният съд изброените по-напред доказателства, на които се е основал и районният съд не позволяват да се приеме за доказано по несъмнен и категоричен начин обвинението, възведено с тъжбата, в частност - отправянето от страна на подсъдимия към тъжителя на инкриминираните думи.

Първостепенният съд обоснова е отчел наличието на противоречия между показанията на разпитаните свидетели, които по своето естество, оформят две групи гласни

доказателствени източници относно настъпилите процесни събития. Едната група включва обясненията на подсъдимия С. И. и показанията на свидетелите И. И. (негов син) и К.К. (негов приятел), а другата включва - показанията на свидетелите Д. В. и Е. А. (служители на частния тъжител).

При наличието на диаметрални противоречия относно съществения релевантен за доказателствения предмет факт - отправил ли е подсъдимият думите „мошеник“ и „лъжец“, се налага особено внимателна оценка на показанията на свидетелите в тези им части, за да се прецени кои от тях следва да се ползват с доверието на съда. По убеждение на съдебния състав тази проверка е извършена внимателно от първата инстанция, заключила обосновано, че доказателствата не позволяват извеждането по несъмнен и категоричен начин извод, че подсъдимият е отправил инкриминираните думи.

В тази връзка и въззивният съд съображава, че показанията на свидетелите Д. В. и Е. А. не могат да послужат за надеждна и стабилна основа, установяваща изричането на инкриминираните от обвинението изрази. Посочените свидетели са разпитвани пред съда след изтичането на повече от година, считано от инкриминираната дата на която са се развили процесните събития. От гледна точка на житейската правдоподобност се поставя под разумно съмнение вероятността, тези свидетели да запомнят точните обидни думи, отправени в рамките на кратък инцидент, след изминаването на такъв период от време, особено като се има предвид, че тези думи са типични обидни и не се отличават с някаква уникалност на израза, която да оправдае съхраняването на спомен за естеството им. В смисъла на изнесеното съображение следва да се отчете, че свидетелите В. и А. едновременно твърдят, че подсъдимият е отправил обидни думи към частния тъжител. Свидетелските показания обаче кореспондират помежду си само по отношение на общото заявяване, че подсъдимият е обидил частния тъжител В.. В показанията им обаче липсва необходимата конкретика за процесното деяние, което е предметът на доказване в настоящото наказателно производство. Така, в показанията си свидетелят В. твърди, че подсъдимият се е обърнал към частния тъжител с думите „Ти си лъжец, измамник“, като е заявил при разпита си или „нещо от този сорт“, което води до извод за липса на сигурност у този свидетел за точните думи, които са били отправени от подсъдимия. Свидателят А. пък е заявил буквално следното: „С. изричаше срещу господин В. думи лъжец, мошеник и тем подобни“. Следва обаче да се отчете, че свидетелите са категорични единствено при възпроизвеждането на обидните изрази и далеч не са толкова сигурни и обстоятелствени при описанието на останалите подробности, свързани с инцидента, като например: какъв е бил поводът за конфликта, какво друго е казал подсъдимият, как е приключил процесния случай, какво е отвърнал тъжителя на подсъдимия в конкретната ситуация. Ето защо и доказателствата стойност на данните съдържащи се в показанията на двамата свидетели не е убедителна, а напротив видно е, че тези двама свидетели изнасят избирателно данни, които в случая ползват единствено обвинението, поради което и съдът не ги намира за безпристрастни и незаинтересовани от изхода на делото, а напротив целящи да обосноват обвинителната теза на своя работодател.

Изтъкнатите свидетелски показания са единствените източници на доказателствена информация в подкрепа на обвинението, а обсъдените особености в показанията не позволяват безкритичното им кредитиране. В допълнение е необходимо да се посочи, че са налице и показанията на другата група свидетели, които разколебават първите. Родствената връзка и приятелските отношения със сигурност налагат особено задълбочен подход при оценката на показанията на свидетелите И. и Кирилов, но в никакъв случай не обосновават автоматичен, а още по-малко несъмнен извод за тяхна заинтересованост, пристрастност и/или предубеденост. Връзката на близост наистина очертава възможна заинтересованост, но сама по себе си не е от естество да обоснове дискредитиране на свидетелските показания. В разглеждания случай показанията на изброените свидетели подкрепят изнесеното в обясненията на подсъдимия И., че същият не е отправял към частния тъжител В.

инкриминираните думи, което следва да се кредитира, защото показанията на първите двама свидетели В. и А. не го оборват по категоричен, несъмнен, убедителен и сигурен начин. А след като обясненията на подсъдимия не могат да бъдат оценени като средство за защита, за съда остава единствен възможен изход да се довери на същите и да ги цени като доказателствено средство.

По-същественото в случая се явява обстоятелството, че дори да се приеме, че подсъдимият е изрекъл по адрес на частния тъжител инкриминираните думи „лъжец и мошеник“, и в този смисъл да е засегнал честта и достойнството на тъжителя, то в случая остава недоказана датата на описаното в тъжбата инкриминирано деяние, или на която са се случили процесните събития. Няма спор, че всички свидетели са единодушни в показанията си, че между подсъдимия и частния тъжител е възникнал спор. Никой от тях, обаче не може да посочи точната дата, на която това се е случило. Свидетелят А. сочи, че не може да си спомни датата, като единствено си спомня, че случката се е състояла през лятото на 2020 г. Свидетелят В. също не помни точната дата, като при разпита си на 12.07.2021 г. заявява, че инцидентът се е състоял миналата година. Свидетелят И. също не си спомня точна дата, а свидетелят К. и подсъдимият изобщо не посочват дата или период към който се отнасят инкриминираните събития. Същевременно, дата на процесното деяние не би могла да бъде изведена и от назначената и изготвена по делото съдебно-техническа експертиза, според заключението на която дори и изследването на записващото устройство не би дало точен отговор на въпроса, дали към момента на заснемане на процесните събития, същото е било с коректно настроени дата и час. При това положение действително остава недоказана датата, на която се твърди, че е извършено престъплението.

Датата на престъплението е съществен елемент от всяко едно обвинение и е абсолютно необходим за индивидуализиране на конкретното деяние. Следва изрично да се отбележи, че при делата от частен характер, тъжителят в своята тъжба следва да посочи пълно, точно и ясно всички факти и обстоятелства, на които се гради обвинението му, като опише конкретните обстоятелства около настъпилото процесно престъпление, с което да очертае рамките на предмета на доказване в наказателния процес, по обвинението за престъпление от частен характер, т.к. именно тъжителят е този, който следва да докаже обвинението. В случая това не е сторено и датата на деянието остана недоказана. Същевременно обвинението, повдигнато срещу подсъдимия е за това, че той е нанесъл обидата на тъжителя точно на дата 03.07.2020 г., а не на неустановена дата в началото на месец юли или лятото на 2020 г., каквато информация се съдържа в показанията на разпитаните по делото свидетели. Когато съдът установи, че на сочената от частния тъжител дата деянието не е осъществено, то следва и законосъобразния извод водещ до оправдаването на подсъдимия. В този случай се касае за неустановеност на този факт, който е част от предмета на доказване, а именно по несъмнен и категоричен начин или по начина, посочен в разпоредбата на чл. 303, ал. 2 НПК.

При липсата на убедителни доказателства относно датата на деянието, за което на подсъдимия е повдигнато обвинение с тъжбата на частния тъжител, то и въззивният съд направи единствено възможния и законосъобразен извод за невиновност на подсъдимия С. И., поради недоказаност на повдигнатото обвинение.

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав счита, че присъдата на първия съд, с която подсъдимият С. П. И. е признат за виновен по повдигнатото му от тъжителя А. В. В. обвинение за извършено престъпление по чл. 146, ал. 1 НК, следва да бъде потвърдена изцяло като правилна и законосъобразна.

С оглед изхода от делото и в съответствие с разпоредбите на чл. 190 от НПК, първият съд с основание е присъдил направените по делото разноси в тежест на тъжителя.

Ето защо и на основание чл. 334, т. 6, във вр. чл. 338 НПК, **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО, XIII** въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 31.01.2022 г. постановена по НОХД № 14660/2020 г., по описа на СРС, НО, 131 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____